

KANSAINVÄLISESTÄ TILANTEESTA JA KOMMUNISTIPUOLUEIDEN TEHTÄVISTÄ

Niistä monista ilmiöistä, joilla on ratkaiseva merkitys kansainvälisen tilanteen alalla, tulee panna merkille seuraavat tärkeimmät tosiasiat:

1. Epäilemätöntä on, että pääoman on onnistunut vaivoin selviytyä sodanjälkeisen kriisin suosta. Valuutan vakaantuminen monissa kapitalistisissa maissa, maailman kaupan kasvu ja tuotannon laajentuminen eräissä maissa, pääoman, erikoisesti englantilais-amerikkalaisen pääoman, vienti ja pesiytyminen Euroopan ja Aasian maihin,—kaikki tämä puhuu pääoman menestyksistä „rakennustyössään“. Kuten tunnettua, tämä „työ“ käy englantilais-amerikkalaisen liittoutuman johdolla. Yhtenä tämän „työn“ tärkeimmistä tuloksista on pidettävä Saksan niinsanottua „dawesoimista“, s.o. siirtymistä sotilaallisen intervention menetelmästä finanssi-intervention menetelmään, Saksan finanssiorjuutuksen menetelmään.

2. Epäilemätöntä on myöskin se, että Euroopan keskustassa, Saksassa, on vallankumouksellisen nousun kausi jo päättynyt. Vallankumouksen nousukausi, jolloin liike kuohuu ja kohoaa yhä korkeammalle pai-

suen yli äyräittänsä, mutta puolueen tunnukset jäävät jälkeen liikkeen kehityksestä, jolloin joukot särkevät laillisuuden puitteita ja rynnäköivät vanhaa järjestelmää luoden oma-aloitteisesti uutta oikeutta,—tämä kausi on Saksassa jo jäänyt taakse. Rynnäkön kaudesta Saksan työväenliike on astunut voimien kasvamisen kauteen, kauteen, jolloin muodostetaan ja koulutetaan proletaarista armeijaa kommunismin lipun alla. Tuskin tarvinnee todistella sitä, että tällä seikalla on erittäin suuri merkitys. Tämä on sanottava sitäkin suuremmalla varmuudella, jotta osattaisiin suunnistautua nopeasti uudessa tilanteessa ja aloittaa työ vallankumouksen valmistamiseksi uudella tavalla.

Sellaisia ovat tosiasiat, joilla on porvaristolle **myönteinen** merkitys, sillä ne puhuvat pääoman voimasta ja menestyksistä nykyhetkellä.

Mutta näiden tosiasioiden ohella on olemassa vielä joukko muita tosiasioita, joilla on kapitalismille **kielteinen** merkitys.

1. Epäilemätöntä on, että kapitalismin voimistumisen ohella kasvavat ristiriidat kapitalististen ryhmien välillä, on käynnissä kapitalismia heikentävien ja hajottavien voimien kasvu. Englannin ja Amerikan välinen taistelu naftasta, Kanadasta, menekkimarkkinoista j.n.e.; taistelu englantilais-amerikkalaisen liittoutuman ja Japanin välillä Idän markkinoista; Englannin ja Ranskan välinen taistelu vaikutusvallasta Euroopassa, ja vihdoin, taistelu orjuutetun Saksan ja hallitsevan Ententen välillä,—kaikki nämä ovat yleisesti tunnettuja tosiasioita, jotka puhuvat siitä, etteivät pääoman menestykset ole kestäviä, että kapita-

lismien „tervehdyksen“ prosessissa piilee sen sisäisen heikkouden ja rappeutumisen edellytyksiä.

2. Kansallisen vapausliikkeen kasvu ja voimistuminen Intiassa, Kiinassa, Egyptissä, Indoneesiassa, Pohjois-Afrikassa j.n.e., mikä hajottaa kapitalismin selustaa. Kun imperialismien „tervehdyminen“ vaatii vaikutusalueiden laajentamista siirtomaissa ja riippuvaisissa maissa, mutta näiden maiden taistelu imperialismia vastaan kieltämättä voimistuu, niin on selvää, etteivät imperialismien menestykset tällä alalla voi olla kestäviä.

3. Taistelu ammatillisen liikkeen yhtenäisyyden puolesta Euroopassa ja Amsterdamin ammattiliittoyhtymän kriisi²⁰. Englannin ammattiliittojen taistelu yhtenäisyyden puolesta ammatillisessa liikkeessä, Neuvostoliiton ammattiliittojen antama kannatus tälle taistelulle, ammatillisen liikkeen yhtenäisyydestä käydyn taistelun muuttuminen taisteluksi Amsterdamin vastavallankumouksellista huipustoa vastaan (Oudégeest, Sassenbach, Jouhaux y.m.), joka pitää päämääränä ammattiliittojen kahtiajakamista,— kaikki nämä ovat tosiasioita, jotka puhuvat siitä, että Amsterdamin yhtymää jäytää syvä kriisi. Mutta mitä on Amsterdamin kriisi? Se on porvarillisen vallan heikkoutta, sillä Amsterdamin ammattiliittobyrokratia on tämän vallan osa ja tuki.

4. Neuvostoliiton, taloudellinen kasvu. Epäilemättömyyttä on, että porvarillisten töhertäjien juorut siitä, etteivät Neuvostot kykene järjestämään teollisuutta, ovat romahtaneet täydellisesti. Epäilemättömyyttä on, että Neuvostoliiton teollisuus on uudestisyntynyt ja lujittunut interventio ja saarron jälkeen kuluneiden

kahden vuoden aikana. Epäilemätöntä on, että työläisten taloudellinen asema ja kulttuuritaso on tänä aikana noussut tuntuvasti. Epäilemätöntä on, että tätä parannusta tulee jatkumaan edelleen. Kaikilla näillä seikoilla on nyt ratkaiseva merkitys kapitalististen maiden työläisten vallankumouksellistumiselle. Mielestäni eivät Lännen työläiset ole koskaan ennen seuranneet niin suurella mielenkiinnolla Venäjän asioita kuin nyt. Miksi? Siksi, että heidän korviinsa kantautuu huhuja Neuvostomaan työläisten uusista oloista työläisvaltiossa, jota nimitetään Neuvostoliitoksi, ja heidän tekee mieli tarkastaa näiden huhujen todenperäisyys. Se tosiasia, että Euroopasta saapuu Venäjälle kymmeniä ja satoja työläisiä suuntaeroon katsomatta ja että he tutkivat joka sopen,—tämä tosiasia on eittämättömänä osoituksena siitä, että mielenkiinto Venäjään tulee kasvamaan kuukausi kuukaudelta Lännen työläisten keskuudessa. Epäilemätöntä on, että nämä toivoretket Venäjälle tulevat yhä laajenemaan. Ja kun he pääsevät varmuuteen siitä, että jokainen askel teollisuuden kehityksessä Venäjällä merkitsee samalla askelta työläisten aseman parantumiseen eikä sen huonontumiseen, kuten kapitalistisissa maissa on tavallista, niin he alkavat käsittää, että heidänkin, Lännen työläisten, on jo aika perustaa oma työläisvaltio kotimaassaan. Juuri sen vuoksi yksistään Neuvostovaltion olemassaolokin merkitsee kuolemanvaaraa imperialismille. Juuri siksi mitkään imperialismin menestykset eivät voi olla kestäviä, niin kauan kun Neuvostovaltio on olemassa ja kehittyä.

Tällaisia ovat ne tosiasiat, jotka ovat merkitykseltään kielteisiä porvaristolle, sillä ne puhuvat val-

lankumouksellisen liikkeen voimasta ja sen todennäköisistä menestyksistä lähimmässä tulevaisuudessa.

Näiden vastakkaisten tendenssien, kielteisten ja myönteisten tendenssien, välinen taistelu onkin nykyisen kansainvälisen tilanteen pohjana ja sisältönä.

Tässä vastakohtien välisessä taistelussa kasvoi ja lakastui niinsanottu pasifismi, ehtimättä kukkia ja tekemättä sen paremmin „aikakautta“, „vaihetta“ kuin „ajanjaksoakaan“. Se ei täyttänyt sovittelijain toiveita eikä vastavallankumouksellisten oletuksia.

Tässä samassa taistelussa joutuivat häviöön Poincarèn ja Hughesin, Macdonaldin ja Herriotin „mainehikkaat“ nimet.

Mitkä näistä tendensseistä pääsevät voitolle, myönteiset vaiko kielteiset?

Varmaa on, että **ajanoloon** pääsevät voitolle kapitalismille kielteiset ja vallankumoukselle myönteiset tendenssit, sillä imperialismi ei kykene ratkaisemaan ristiriitoja, jotka jäytävät sitä, sillä se pystyy vain väliaikaisesti parantamaan niitä, jotta ne puhkeaisivat ja purkautuisivat sitten uudelleen entistä suuremmalla hävitysvoimalla. Mutta varmaa on myöskin se, että tällä hetkellä ovat voiton puolella kapitalismille myönteiset, sille edulliset tendenssit.

Siinä on nykyisen kansainvälisen tilanteen erikoisuus.

Tuloksena meillä on Euroopassa ja Amerikassa eräänlainen hiljaisuuden vaihe, jota „rikkoo“ kansallismouksellinen liike siirtomaissa ja jota „synkistää“ Neuvostoliiton olemassaolo, sen kehitys ja voimistuminen.

Porvaristolle se merkitsee **hengähdystaukoa**, voimistettua pääoman vientiä, jatkuvaa rikastumista, sarron ja riiston kiristämistä siirtomaissa, painostuksen voimistamista Neuvostoliittoa kohtaan, vastavallankumouksen kaikkien voimien keskittämistä englantilais-amerikkalaisen pääoman ympärille.

Kapitalistimaiden proletariaatille se merkitsee sellaisen voimien kasaamiskauden koittamista, jolloin muodostetaan ja koulutetaan proletaarisia armeijoita kommunismin lipun alla sen vainojärjestelmän oloissa, joka vuorottelee „vapauksien“ järjestelmän kanssa.

Siirtomaille se merkitsee taistelun voimistumista kansallisuussortoa ja riistoa vastaan, voimistettua taistelua imperialismista vapautumiseksi.

Neuvostoliitolle se merkitsee kaikkien voimien jännittämistä teollisuuden edelleen kehittämiseksi, maan puolustuskunnan voimistamiseksi, kaikkien maiden vallankumouksellisten voimien keskittämiseksi imperialismia vastaan.

Tästä johtuvat kommunististen puolueiden tehtävät:

1. On käytettävä täydellisesti hyväksi kaikkia ja kaikenlaisia ristiriitoja porvariston leirissä sen voimien hajoittamiseksi ja heikentämiseksi, proletariaatin asemien lujittamiseksi.

2. On viitoitettava konkreettiset muodot ja keinot edistyneempien maiden työväenluokan lähentämiseksi siirtomaiden ja riippuvaisten maiden kansalliseen vallankumoukselliseen liikkeeseen, tarkoituksella tukea kaikin tavoin tätä liikettä yhteistä vihollista, imperialismia vastaan.

3. On saatava liikkeelle ja vietävä loppuun taistelu yhtenäisyydestä ammatillisessa liikkeessä muistaen, että se on varmin keino työväenluokan miljoonaisten joukkojen puolelleen voittamiseksi. Sillä proletariaatin miljoonajoukkoja ei voida voittaa puolelleen valloittamatta ammattiliittoja, ja ammattiliittoja ei voida valloittaa muuten kuin tekemällä niissä työtä ja voittamalla niissä kuukausi kuukaudelta, vuosi vuodelta työläisjoukkojen luottamusta. Ilman sitä on turha ajatellakaan proletariaatin diktatuurin pystyttämistä.

4. On viitoitettava konkreettiset muodot ja keinot työväenluokan lähentämiseksi pientalonpoikaiston kanssa, jota porvarillisen valtion byrokraattinen virkakoneisto ja kaikkivoipaisten trustien ryövärihinnat painavat, muistaen, että proletariaatin diktaturia kohti kulkevalle puolueelle taistelu pientalonpoikaiston puolelleen voittamisesta on päiväjärjestyksessä oleva tehtävä.

5. On tuettava Neuvostovaltaa ja tehtävä tyhjäksi Neuvostoliittoa vastaan tähdätyt imperialismin interventiopuuhut, muistaen, että Neuvostoliitto on kaikkien maiden vallankumousliikkeen tuki ja turva, että Neuvostoliiton säilyminen ja voimistuminen merkitsee työväenluokan voiton jouduttamista maailman porvaristosta.

„Pravda“ № 66,
maaliskuun 22 pnä 1925.

Allekirjoitus: J. Stalin